

JÉZUS, A TÖKÉLETES ÁLDOZAT

Február 19., szombat délután

A kínos és szégyenteljes keresztfa hozott üdvösséget és reménységet a világnak. A tanítványok, ezek az egyszerű férfiak minden vagyon és vértet nélkül indultak az evangélium terjesztésére. Krisztus erejével hirdették a jászolról és a keresztről szóló csodálatos történetet, és győztek le minden ellenállást. Világi kitüntetés vagy elismerés nélkül is igazi hősök voltak. A hit hősei. Ajkukról isteni beszéd áradt szét, mely megrendítette a világot. – *Az apostolok története, 77. o.*

Pál idejében azonban undorral és borzalommal tekintettek az emberek a keresztre. Az emberiség Üdvözítőjének hirdetni valakit, aki kereszthalált szenvedett, természetyszerűen csak gúnyt és ellentmondást válthatott ki. (...)

Az apostolnak azonban a kereszt az egyetlen és mindent jelentette. Amióta a keresztre feszített Názáreti üldözőjéből hű követőjévé vált, pályájának Isten tűzött ki célt; azóta sohasem szűnt meg dicsekedni a kereszttel... Abban az időben nyilvánult meg előtte Isten végtelen szeretete, ahogy Jézus halálában megvalósult. Élete ezáltal csodálatos változáson ment át, amely minden tervét és szándékát a menyeeivel hangolta össze. Ettől az órától kezdve új emberré lett Krisztusban. Saját tapasztalatából tudta, hogy a bűnös – mihelyt megismeri az Atya szeretetét, ahogy az a Fia odaadásában megnyilvánult, és átadja magát az isteni befolyásnak: szívében olyan változást él át, hogy ezentúl számára Krisztus lesz minden mindenben. – *Az apostolok története, 245. o.*

A golgotai kereszt erőteljes felhívást intéz hozzánk, és eggyel több okot szolgáltat arra, hogy szeressük Megmentőnket, és hogy Ő legyen számunkra mindenben az első és az utolsó. Alázatos, megtérő lélekkel foglaljuk el a minket megillető helyet a kereszt lábánál. Ott, miközben

látjuk Üdvözítőnk kinszenvedését, Isten feddhetetlen Fiának a bűnösökért hozott áldozatát, megtanuljuk a szelídség és az alázatos szív leckéjét. Tekintsünk rá, hiszen Ő egyetlen szavával angyalsereget hívhatott volna segítségül, mégis megalázták és kigúnyolták, közutálat és gyűlölet tárgyává lett. Nem fenyegetőzött, miközben bántották, és a száját nem nyitotta meg, amikor hamis vádakkal illették. A kereszten függve imádkozott hóhéraiért. Értük is életét adta. Végtelen árat fizetett minden emberért. Zúgolódás nélkül tűrte az ember bűnének büntetését. Ő, az áldozat, aki egyáltalán nem panaszkodott, maga Isten Fia, akinek trónja örök, és országának nem lesz vége. – *Lift Him Up*, 233. o.

Február 20., vasárnap

A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet az Úr Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztusban való hit és az engedelmség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak a menny törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét.

Ugyanezt a szövetséget újíttotta meg Isten Ábráhámmal a következő ígéletben: „És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei...” (1Móz 22:18) Ez az ígélet Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd: Gal 3:8, 16), és bűnei bocsánatáért Krisztusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be neki. Az Ábráhámmal megújított szövetség az Úr törvényének tekintélyét is fenntartotta. (...)

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg, és csak megújította Ábráhámmal, mégis egyedül Jézus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta Isten először adott hírt a megváltásról, és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kezdve azonban, amikor Krisztus halálával jóváhagyta a szövetséget, már új szövetségnek nevezték. Ennek az új szövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak az Úr törvényének. – *Pátriárkák és próféták*, 370. o.

Krisztus a közbenjárónk és szolgáló főpapunk az Atya jelenlétében. Isten mint leölt bárányt mutatta be Őt Jánosnak, amint vérét ontja a bűnösökért. Mikor a menny törvényét a bűnös elé tárjuk, rámutatva bűneinek súlyosságára, vezessük őt Isten Bárányához, aki elveszi a világ bűnét. Tanítsuk meg Isten iránti bűnbánatra és Urunk, Jézus Krisztus iránti hitre. Így áll majd összhangban Krisztus követőjének munkássága Krisztusnak a mennyei szenthelyen végzett munkájával. – *Bizonyágtételek*, IV. köt., 395. o.

Kain zúgolódva lépett az Úr elé. Nem hitt a megígért áldozatban, és abban, hogy szükség volna áldozatok bemutatására. Ajándéka semmiféle bűnbánatot nem fejezett ki. Úgy érezte, mint ahogy most is sokan, hogy Isten tervének pontos követésével elismerné gyengeségét, és azt, hogy megváltását teljesen a megígért Megváltó engesztelésétől várja. A függetlenség útját választotta. Saját érdemeivel jött. Nem akart bárányt hozni és vérét az áldozatba keverni, hanem saját gyümölcsseit, saját munkájának eredményeit mutatta be; mintha áldozatával szívességet tenne Istennek, ami által elnyerheti jóváhagyását. Kain engedelmes volt abban, hogy oltárt épített; abban, hogy áldozatot hozott, de csak részben engedelmeskedett. A lényeges részt – annak elismerését, hogy szüksége van Megváltóra – már kihagyta. – *Pátriárkák és próféták*, 72. o.

Február 21., hétfő

Nemcsak kiváltsága, hanem kötelessége is minden egyes kereszténynek, hogy a Megváltóval a lehető legszorosabb összeköttetésben éljen, s hogy az isteni dolgokban gazdag tapasztalatokat szerezzen. Akkor élete termékeny lesz jó cselekedetekben. Krisztus mondta: „Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjtek.” Ha jámbor, kegyes életű emberek életrajzát olvassuk, azt hisszük: lehetetlen, hogy mi is szert tegyünk hasonló tapasztalatokra. De ez korántsem van így. Krisztus mindnyájunkért meghalt; megígérte, hogy sokkal inkább kész Szentlelkét azoknak ajándékozni, akik azt kérik tőle, mint amilyen szívesen földi szülők látják el gyermekeiket értékes ajándékokkal. A próféták és apostolok sem csoda útján tökéletesítették keresztény jellemvonásaikat, ők felhasználták azokat az eszközöket,

amelyeket Isten bocsátott rendelkezésükre; s akik hozzájuk hasonlóan buzgólkodnak, hasonló eredményeket fognak elérni.

Pál apostol az efézusi gyülekezethez intézett levelében... biztosítja a testvéreket, hogy szüntelenül imádkozik lelki jólétükért. „Ezokáért meghajtom térdemet a mi Urunk, Jézus Krisztusnak atyja előtt, akiről neveztetik minden nemzetség mennyen és földön, hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek az Ő Lelke által a belső emberben, hogy lakozzon Krisztus hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig.” – *Megszentelt élet*, 93–94. o.

„Emberekhez hasonló lett. És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, és engedelmes lett mindhalálig.” Önként vette magára az ember természetét. Ez az Ő döntése, az Ő választása volt. Krisztus, a fölkent emberi léttel takarta el istenségét. Egész idő alatt Isten is volt, habár nem látszott Istennek. Eltakarta istenségének megnyilvánulásait, melyek Isten világmindenségéből imádatot és csodálatot váltottak ki. Földi tartózkodása idején is Isten volt, de levette istenségét, és az ember alakját és formáját öltötte magára. Emberként járt a földön. Szegény lett értünk, hogy szegénysége által mi lehessünk gazdagok. Dicsőségét és fenségét levetette. Isten volt, de egy időre letette az istenség dicsőségét.

Bár szegényen járt az emberek közt, áldást hintve mindenfelé, szavára angyalseregek vették volna körül és hódoltak volna neki. Mégis csaknem teljesen ismeretlenül járt földi teremtményei között. Pedig itt a magasztalás, zsolozsma helyett káromkodástól volt szennyes a levegő. Jézusnak szegénység és megaláztatás volt a sorsa. Amint szerzejárt a könyörület küldetésén, hogy enyhítse a betegséget, kiemelje a lesújtottat, csak egy-egy személy mondta Őt áldottnak; a nemzet nagyjai megvetően mentek el mellette. – *A Te Igéd igazság*, V. köt., 1126–1127. o.

Február 22., kedd

Miközben az Úr arra próbálta megtanítani az embert, hogy az Ő szerepére által elnyerheti az Istennel való megbékélés ajándékát, az emberek örökös ellensége úgy próbálta bemutatni Őt, mint aki örül az emberek pusztulásának. Ily módon igyekezett félremagyarázni a menny által előírt rendeleteket és áldozatokat.

A Messiás a szavai és a cselekedetei által ezen a földön ki kellett, hogy nyilatkoztassa az Atya dicsőségét az embereknek. Életének minden egyes cselekedete, szava és csodája Isten végtelen szeretetét tárta az elbukott emberiség elé. (...)

A pátriárkák és a próféták által, valamint a jelképek és az előképek által az Úr a Szabadító eljövételét hirdette a világnak. – *Lift Him Up*, 26. o.

A Krisztusban nyert reménységünk alapja, hogy elismerjük bűnös voltunkat és azt, hogy megváltásra és helyreállításra van szükségünk. Mivel bűnösök vagyunk, bátran kérhetjük, hogy legyen Ő a Szabadítónk. Ezért tehát vigyázzunk, hogy a tévelygővel ne oly módon bánjunk, aminek következtében azt mondhatná másoknak, hogy nincs szükségünk megváltásra. Ne vádaskodjunk, ne ítélkezzünk és ne romboljunk, mintha büntelenek lennénk. Krisztus munkája az igazítás, a gyógyítás és a helyreállítás volt. Isten a szeretet... Ő egyetlen esélyt sem ad Sátánnak, hogy győzedelmeskedjen, hogy meglássa a rosszat, vagy hogy feltárja ellenségeink előtt a gyengeségeinket.

Krisztus azért jött, hogy minden embernek felkínálja az üdvösséget... Nem ment el közömbösen még a legeltévélyedettebb vagy legbűnösebb ember mellett sem. Legnagyobb erőfeszítést azok irányában fejtett ki, akiknek a legnagyobb szükségük volt szabadításra. Minél inkább szükségük volt megjobbításra, annál mélyebb érdeklődést és kedvességet tanúsított irántuk, és annál buzgóbban munkálkodott az érdekükben. Hatalmas és szerető szíve mélyen gyötrődött azokért, akik elkeseredett állapotban voltak, és szükségét érezték átformáló kegyelmének. – *In Heavenly Places*, 291. o.

A keresztyén nem pihenhet meg az örökkévalóságon innen. A parancsoknak engedelmességet az azt jelenti, hogy helyesen cselekszünk, és csakis helyesen. Ez a keresztyén férfiaság. Sokaknak azonban fontos

leckéket kell megtanulniuk Krisztus életéből, aki hitünk szerzője és bevégzője. „Gondoljatok csak rá, aki a bűnösöktől ilyen szembeszegülést viselt el, hogy ne lankadjatok el véretek ontásáig!” (Zsid 12:3) Növekednetek kell a keresztény erényekben. Ha szelíden viseljük el a sértést, ha egyre távolabbra húzódunk a világiasságtól, akkor a bennünk lakó Üdvözítőről teszünk tanúságot. Akkor minden gondolatunk, szavunk és tettünk Jézushoz, nem pedig magunkhoz vonzza az embereket. Sok munka vár ránk, de kevés az időnk. Az legyen az életművetek, hogy arra a gondolatra ihletitek az embereket, hogy Krisztus munkát vár el mindannyiunktól. Ha olyan kötelességeket láttok, amelyeket mások nem értenek, mert nem akarják felismerni életfeladatukat, fogadjátok el magatokénak, és végezzétek el.

Isten népe nem emeli elég magasra az erkölcsi mértéket. Sokan, akik bár azt állítják, hogy megtartják és védelmezik a menny parancsait, áthágják azokat. – *Bizonyságtételek*, V. köt., 597. o.

Február 23., szerda

A főpap egy évben csak egyszer mehetett be a szentek szentjébe a leggondosabb és legünnepélyesebb előkészületek után. Halandó szem nem láthatta a hely szent nagyszerűségét, csak a főpap, mivel a nép ünnepélyes csendben várta a visszatérését. Komolyan vágyakoztak Isten áldására. A kegyelem királyi széke előtt az Úr társalgott a főpappal. Ha a főpap a szokottnál hosszabb ideig maradt a szentek szentjében, a nép gyakran megrettent attól való félelmében, hogy bűneik vagy a főpap bűne miatt Isten dicsősége megölte őt. Amikor azonban hallották a ruháján levő csengők csilingelését, nagyon felélénkültek, megörültek. Ekkor a főpap kijött, és megáldotta a népet. – *A megváltás története*, 155. o.

Isten makulátlanul tiszta Fia a kereszten függött. Testét korbácsütésekkel szaggatták össze. Azokat a kezeket, amelyeket olyan gyakran nyújtott ki áldásra, most fagerendákhoz szegezték. Azokat a lábakat, amelyek fáradhatatlanok voltak a szeretet szolgálatainak a végzésében, nagy szeggel verték át és szegezték a kereszthez. A királyi fejet összevissza szurkálták a töviskorona tövisei. A reszkető ajkak jajkiáltásra formálódtak. Krisztus mindezeket eltűrte: a vércseppeket, ame-

lyek lehullottak fejről és lefolytak kezéről, lábáról; a haláltusát, amely eltorzította testének alakját; és a kifejezhetetlen lelki kínszenvedést, amit akkor érzett, mikor Atyja elrejtette előle arcát. Ezek pedig mind azt mondják az emberi nemzetség minden egyes gyermekének: érted történt, hogy Isten Fia hozzájárult a bűn terhének az elhordozásához. Érted döntötte meg a halál uralmát, és tárta fel ismét előtted a paradicsom kapuit Ő, aki lecsendesítette a tenger vad hullámain, és járt a tajtékos hullámokon; aki megremegtette az ördögöket, és számúzta a betegségeket; aki megnyitotta a vakok szemét, és életre keltette a halottakat, és aki áldozatként adta oda magát a kereszten, mert szeretett téged. Jézus, a bűnök hordozója eltúrte az isteni igazság haragját, és érted maga lett bűnné. – *Jézus élete*, 755. o.

Ebben az életben csak ízlelgetjük a megváltás csodáit. Véges elménkel mélységesen elgondolkozhatunk azon a szégyenen és dicsőségen, életen és halálon, igazságon és irgalmasságon, amely a kereszten találkozott, de a legnagyobb erőfeszítéssel sem tudjuk teljesen felfogni, mit jelent. A megváltó szeretet hosszúságáról és szélességéről, mélységéről és magasságáról csak némi fogalmat alkothatunk. Amikor a megváltottak úgy látnak, amint Isten látja őket, és úgy ismernek, ahogy Ő ismeri őket, akkor sem fogják teljesen megérteni ezt a szeretetet. De az örök korszakokon át újabb és újabb igazságok tárulkoznak ki a csodálkozó és elragadtatott értelem előtt. Amikor a földi bajok, fájdalomok és kísértések elmúlnak, és az okai is megszűnnek, Isten népe még akkor is tisztán és világosan fogja tudni, hogy mi volt megváltásának ára. – *A nagy küzdelem*, 651. o.

Február 24., csütörtök

Krisztus megalázta magát, hogy az emberiség élére álljon, szembenézzen a kísértésekkel, és elviselje a megpróbáltatásokat, melyekkel az embereknek kell szembenézniük és elviselniük. Meg kellett tudnia, mit kénytelen eltúrni az ember a bukott ellenségtől, hogy a kísértésbe esőknek támasza lehessen.

Ő a bíránk. Nem az Atya, nem az angyalok bírálnak el minket, hanem aki emberi testet öltött, s tökéletes életet élt a földön. Csak Jézus lehet a bíránk. Testvéreim, ezt ne felejtsetek el. Lelkészeink, ti se felejtsetek

tek el. Apák és anyák, emlékezzetek erre. Krisztus ember lett, hogy a bírónk lehessen. Senkit se bíztak meg, hogy mások bírója legyen. Csak annyit tehettek, hogy magatokat neveljétek, fegyelmezzétek. Krisztus nevében kérlek, fogadjátok meg utasításait. Sose üljétek a bírói székbe. Napról napra ezt az üzenetet hangoztatták előttem: „Szálljatok le a bírói székéből. Szálljatok le alázatosan.” – *Bizonyságtételek*, IX. köt., 185. o.

„Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” Íme, Isten így fejezi ki gondolatait a romlott, bálványimádó néppel szemben: „Miképpen adnálak oda, Efraim, szolgálatnálak ki, Izrael? Miként adnálak oda, mint Adnát, tennélek olyanná, amilyen Beboim? Megesett bennem az én szívem, fellángolt minden száncalmam!” Vajon fel kell-e adnia ezt a népet, melyért annyit feláldozott, odaadja egyszerű Fiát, saját képmását? Isten megengedte, hogy bűneikért az Ő Fia szenvedjen. Isten az ítélőbíró jellemét ölti magára a fájdalomak Férfiával szemben, leveti szerető atyai tulajdonságait.

Ebben nyilatkozik meg legcsodálatosabban szeretete a lázadó nemzetség iránt. Micsoda látvány az angyalok számára! Micsoda reménység emberek számára, hogy „mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt”. Az igaz szenvedett a gonoszokért: Ő vitte fel bűneinket a fára. „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 245–246. o.

Tisztább megértéssel kellene rendelkezünk Krisztus jellemére vonatkozóan... Ne csupán úgy gondoljunk Istenre, mint bíróra, és ne felejsük el, hogy Ő a mi szerető Atyánk. Semmi sem árthat többet a lelkünknek, mint az, ha lelki életünket az Isten jelleméről alkotott saját felfogásaink alakítják. Még nagyon sokat kell tanulnunk Jézus szeretetéről.

„Legyetek annakokáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek: és járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket, és adta önmagát miérettünk ajándékul és áldozatul az Istennek kedves, jó illatul.” (Eféz 5:1–2) A szeretetben erre a szintre kell eljutnunk, mert ezt a szeretetet nem tudja beszennyezni önzés. – *Our High Calling*, 176. o.

Február 25., péntek – További tanulmányozásra

Jézus élete: „Golgota” című fejezet. *A nagy küzdelem: „Isten népe megszabadul”* című fejezet.